

Overweging zondag 23 september 2018 - Vredeszondag

Job 42, 1-6 "Nu heb ik troost gevonden voor mijn moeilijke leven"

Soms zeggen we: "Ik heb vrede met mijn situatie"

Maar: waar heb je dan vrede mee? Of heb je dat toch niet?

Hoe ga je om met tegenslag terwijl we Gods bedoeling niet weten?

Waar vind je dan troost en ondersteuning?

Job verloor zijn vrouw, kinderen, bezittingen. Geen wonder dat Job boos was op God. Want hoe kun je dankbaar zijn als je zoveel pech hebt, na verlies van bezittingen, verlies van geliefden, van gezondheid of van werk. Zulk verlies stelt je geloof in God danig op de proef. Dan is vrede ver te zoeken.

Het feit dat we vaak niemand de schuld kunnen geven bij ziekte en verlies maakt dat we ons machteloos voelen. Wie kunnen we anders de schuld geven dan God, anderen of onszelf?

Waar vinden we dan troost en ondersteuning? Bij vrienden, die met je meepraten of denken dat je het er zelf naar gemaakt hebt? Die God de schuld geven?

We kunnen niet weten wat Gods bedoeling is en waarom er vreselijke dingen gebeuren. We begrijpen het niet en denken soms dat het God allemaal niets kan schelen. Laat God dan alles zomaar gebeuren? Waarom grijpt Hij niet in?

Natuurlijk mogen we boos worden op God. Daar kan Hij wel tegen. Ook Job moet zijn hart luchten en begrijpt niet waarom hem dit alles overkomt. Dat is bidden: lucht geven aan wat je op je hart hebt en zoeken naar een antwoord; erop vertrouwen dat God naar je luistert. De psalmen staan er vol mee.

Bij niemand kun je beter klagen dan bij God. Onze God, die mens is geweest in Jezus, weet hoe het is om mens te zijn. Hij begrijpt ons verdriet en onze verwarring, onze moedeloosheid, onze woede en onze wanhoop.

God begrijpt ons en we mogen geloven dat God het beste met ons voorheeft. Hoe dan ook. Dat lezen we overal in de Bijbel: overal waar mensen zich verzetten tegen Gods wil; in de woestijn waar ze een gouden kalf aanbidden; Jakob die vecht met een engel; in de week voor Pasen wanneer mensen zich omkeren als een blad en Jezus eerst verwelkomen en vervolgens willen kruisigen... ondanks onze ontrouw en ons onbegrip kijkt Hij telkens weer naar ons om.

Hij maakt zich klein, laat zich kruisigen en ook Hij wil liever dat die beker aan Hem voorbij gaat. Maar Hij keert weer naar ons terug. Dat is het ultieme teken van zijn liefde. God houdt van ons en blijft ons nabij, ook als we kwaad op Hem zijn, ook als we Hem veroordelen. God blijft kiezen *voor ons*. Zijn liefde, trouw en barmhartigheid is altijd weer groter dan we ons kunnen voorstellen.

Dat betekent dat we ook ons beeld van God moeten loslaten: God laat zich niet vangen in beelden, in onze overtuigingen. Hij is altijd anders dan we denken. God denkt niet in schuld en boete. We mogen geloven in rechtvaardigheid en barmhartigheid. We moeten niet berusten in het kwaad, maar berusten in Gods liefde.

En proberen, net als Job, naar Hem te luisteren. Naar die stem in de stilte of juist in de storm van ons bestaan. Als Job zijn eigen beeld van God van zich afwerpt en zich realiseert dat niets buiten Gods macht ligt, leert hij zich aan Hem toe te vertrouwen. God is God en groter dan wij, groter dan wij ons kunnen voorstellen.

God danken en zijn grootheid erkennen is alles wat we kunnen. Zonder God zijn we niets. Het leven dat we ontvangen is genade. Daar kunnen we alleen voor buigen.

Geloven is soms uithouden. In het wachten en aanvaarden vinden we troost voor ons moeilijke bestaan. Dan kunnen we vrede vinden met onze situatie en zijn we zelf groot in onze nietigheid. Dan is er ruimte voor nieuw leven.

Amen